

Moje soukromí! Nedívat se! Nešťourat!

Už nevím jak dál. Všechno mám v hlavě a nevím, na co myslet dřív. Bolí mě hlava. Jak si mám setřít myšlenky, když jich je tolik a já ani nevím, co dřív...

Vzala jsem tužku, papír a začala psát. Nejdřív to byly věty, které měly smysl. Ale po pár řádcích a minutách to byly věty nepřesné, nelogické, nenavazující na sebe.... Asi proto, že toho ve mně bylo moc a já jsem to ze sebe potřebovala dostat. Co nejrychleji. Hlavně, ať už je to pryč. Přečetla jsem to, co jsem napsala. Byl to žvást. Ještě že je to pro mě, abych utřídila myšlenky. Ještě že to nikdo nebude číst. Jo... To jsem myslela, že to nikdo nebude číst...

Nesnáším lidi mladší deseti let. Přesně řečeno nesnáším jen jednoho člověka mladšího deseti let. Je to moje mladší sestra. Vlastně není úplně moje. Je to nevlastní sestra. Žijeme jen s mamkou. Já jsem tátu nikdy nepoznala a otec sestry emigroval do New Yorku, když byly sestře dva roky. Nikdy nepochopím jak tady mohl nechat ženu s dvouletým dítětem. No, jetu ale víc věcí, které asi nikdy nepochopím...

Přišla jsem ze školy domů, mohlo být tak půl třetí. Zapnula jsem si televizi v obýváku. A to se nestává tak často, abych si zapnula televizi. Vždy, když přijdu ze školy domů, televize běží, kouká se sestra. Já ani mamka se na nic koukat nemůžeme. Ach jo.

Sledovala jsem seriál asi jen deset minut, když jsem uslyšela zvuk z našeho pokoje. Tenhle zvuk se ozývá vždy, když otevřu svoji skříňku s učením. A taky s mým deníkem, který jsem si začala psát, a který jsem do té skřínky schovala. Víím, že tam mamka nikdy nechodí. Ví, že jsem na tu skříňku háklivá, protože tam chci mít pořádek. Netušila jsem, že je má skříňka tak zajímavá, aby do ní lezl desetiletý fracek. Vlítne do pokoje jak uragán. To jsem přesně čekala. Po podlaze se válí moje učebnice, na zemi sedí sestra, čte si můj deník a směje se. Stojím mezi dveřmi a klepu se vzteky. Jedním skokem jsem u ní. Vyrvu jí deník z ruky a vlepím jí takovou facku, až se překulí na záda. Ona vyskočí a začne mne kopat do nohy. Už jsme v sobě, pereme se hlava nehlava. Ani jsem si nevšimla, že mezi tím přišla z práce domů mamka. Snaží se nás od sebe oddělit. Moc se jí to nedaří, ale už jsme z toho unavené, tak přestáváme. Teď každá sedíme na jedné straně pokoje, v obličeji rudé a prudce oddychujeme. Jsem našťvaná, hrozně našťvaná! Jak si to mohla dovolit?! Hrabat se v mých věcech? Když se mamka ptala, proč jsem se praly, řekla jsem jí, že Maruna vzala můj deník a četla ho. Máma reagovala přesně tak jak jsem čekala. „Maruška je ještě malá, ty jsi starší, tak bys měla být rozumnější!“ Stále stejná pohádka. Už toho mám dost, copak máma nechápe, že taky potřebuji mít svoje soukromí???